

alle de Spørgsmaal, der andetsteds skal ordnes, til sin Tid er afgjorte. Danmark ønsker Genforeningen med alle, der tænker og føler dansk, men ønsker ikke at have indenfor sine Grænser en samlet tysk Befolkning, der er stærk nok til at skabe en tysk Irredentisme og bringe Brud paa den nationale Enhed, der har været Danmarks Lykke. Vi føler os forvissede om, at Fredskonferencen vil modtage disse vore Ønsker med Velvillie“.

Det ærede Medlem, der i Dag saa stærkt opponerede mod mine Udtalelser om det uheldige i at faa en stor samlet tysk Befolkning indenfor Darmarks Grænser, har her udtrykkelig i Paris overfor Fredskonferencen selv personlig været med til at fremføre Ønske om det, som jeg staar paa den Dag i Dag, og som det ærede Medlem nu angriber mig for. Denne Medvirken fra det ærede Medlems Side, som jeg her har fremhævet, har vel noget paavirket Fredskonferencen til at komme til det Resultat, som den kom til, og jeg takker det ærede Medlem, fordi han sammen med andre Danske virkede paa denne Maade. Men jeg vilde ønske, at han vilde blive staaende paa det Grundlag, thi saa er nemlig det ærede Medlem og jeg fuldstændig enige. Jeg staar vedblivende paa det Standpunkt, som det ærede Medlem stod paa, da han i Paris, sammen med Danske af alle andre Partier og Repræsentanter for alle Afskygninger i den danske Organisation i Slesvig, afgav denne Erklæring.

Hvad mit Standpunkt i øvrigt angaar, maa jeg udbede mig den højtærede Formands Tilladelse til at følge i den ærede Forespørgers Spor og oplæse noget, idet jeg maa henholde mig til, hvad jeg udtalte i Folketinget, vel overvejede Udtalelser, som fuldt ud indeholder Svar paa den Forespørgsel, der her er stillet.

Jeg udtalte i det høje Folketing den 18. November 1919 — det staar Spalte 1314 —: „I 2den Zone stemmes derimod kommunevis. Ministeriet maa selvfølgelig ønske, at der i 2den Zone saa stærkt som muligt tilkendegives dansk Sindelag som Vidnesbyrd om, at Danskheden trods alt er bevaret. Derimod kan man ikke ønske, at tysksindede Personer stemmer sig ind i Danmark alene af Hensyn til forventet økonomisk Fordel“. Jeg gad vide, om rogen har nogen Indvending at rejse mod denne Udtalelse. — „Sønderjydernes heltemodige Kamp gennem to Menneskealdre har ikke været ført for deres Skyld, hvis Valgsprog er: Mit Fædreland er dér, hvor det er fordelagtigst at være“. Det er nemlig

Forskellen paa de Mennesker, der nu vil tilbage til Danmark, fordi de føler dansk, fordi de er danske af Sindelag, fordi deres Hjerter er danske, de vil tilbage til Danmark, enten det er fordelagtigt eller ej. Jeg ytrede altsaa Modvillie imod, at Folk kom hertil, som sagde: Mit Fædreland er dér, hvor det er fordelagtigst at være, og som alene stemmer sig til Danmark for økonomiske Fordeles Skyld. „Den, der tænker paa Fædrelandets sande Vel, kan ikke med roligt Sind se Fremtiden i Møde, hvis vi faar Tyskere i stort Tal ind i vort Folk med Borgerret i dette“. Det er en Udtalelse, der er fuldstændig overensstemmende med den Udtalelse, den ærede Forespørger selv har afgivet til Fredskonferencen i Paris. — „Vore Bestræbelser for helt at sammensmelte den danske Del af Slesvig med Kongeriget vilde krydses derved“. Det er et klart tilkendegivet Ønske fra de virkelige danske Slesvigeres Side, at den Del af Slesvig, der kommer tilbage til Danmark, helt skal sammensmeltes med Kongeriget og gaa ind under en fælles Lovgivning og ikke være en Provins, et Hertugdømme eller noget andet for sig selv, men helt og holdent gaa op i Kongeriget Danmark. Men det er en selvfølgelig Forudsætning for, at dette kan ske, at det aldeles overvejende er Danske, der kommer hertil, og kun er smaa Minoriteter, der nødvendig maa følge med Majoriteterne, som vi faar med af fremmede Elementer. Vi skulde nødig bære os saaledes ad, at det fra et dansk Synspunkt saa overordentlig ønskelige Maal, at vi kunde smelte sammen helt og holdent med det danske Slesvig til et større Kongerige Danmark end det, vi har haft siden 1864, ikke skulde naas, fordi vi fik for mange Tyskere med.

Om den af den ærede Forespørger naturligt fremdragne Bestemmelse om, at der skal tages Hensyn til de paagældende Steders særlige geografiske og økonomiske Forhold, har jeg ligeledes udtalt den 18. November i det høje Folketing — det staar Sp. 1217 —: „Det forekommer mig, at denne Bestemmelse naturligt maa forstaaes saaledes, at den vil muliggøre Tilvejbringelsen af en ogsaa i praktisk Henseende gunstig Grænselinie, idet en slavisk Retten sig alene efter en Afstemning, der finder Sted kommunevis, muligt vilde give en i praktisk Henseende ganske umulig Grænselinie. Naar man betænker, at Byen Flensborgs Befolkning alene udgør henimod Halvdelen af hele Befolkningen i 2den Zone, kan det derimod neppe have været Hensigten, at denne store Kommunes Afstemning ikke skulde re-